

[Connie Hedegaard]

ningsordning der nu passer dem bedst, og at forældre har valgfrihed i forhold til, hvilke tilbud de ønsker at vælge for deres alderdom. Det er også, at bistandsklienten får mulighed for selv at vælge ud fra sin situation.

Velfærd i videste forstand er det også, at flere får indflydelse på rammerne om deres dagligdag; at f.eks. såvel de, som arbejder på institutionerne, som de, der bruger dem, får mere at skulle have sagt; at vi altså gennem selvforvaltning i langt højere grad lader folk selv give indhold til de rammer, det offentlige har lagt.

Her hæfter vi os ved, at statsministeren i åbningstalen tilsagde at kigge nøjere på de stive faggrænser. Her kunne større smidighed sandelig gøre det lettere at være dansker, og mon der ikke samtidig ville være penge at hente for det offentlige?

En smidigere og billigere offentlig sektor er en af forudsætningerne for, at skattetrykket kan formindskes. Ikke mindst i en situation, hvor udfordringen fra EF's indre marked stiller store krav til vores konkurrenceevne, og hvor mange af de lande, vi konkurrerer med, har indset nødvendigheden af lavere skatter, må det også være en uomgængelig del af en større økonomisk aftale om den økonomiske politik, at den indeholder skattelettelser på såvel personbeskatning som erhvervsbeskatning. Og skattelettelserne skal komme alle grupper til gode; det er og har hele tiden været Det Konservative Folkepartis politik.

At en markant skatteomlægning også vil kræve en sanering af fradragsjunglen, er indlysende, og det siger sig selv, at den indbyrdes sammenhæng, tempoet og overgangsordningerne skal sikre, at ingen – f.eks. husejere – der har disponeret i overensstemmelse med og i tilid til gældende regler, pludselig skal have forudsætningerne for deres dispositioner ændret.

En letelse af erhvervsbeskatningen vil også være et yderligere incitament for de danske virksomheder til at tage de enorme udfordringer op, som de vil møde i de kommende års hårde internationale konkurrence. Det gælder om at gøre Danmark til et attraktivt land at investere i, et attraktivt land at skabe arbejdspladser i.

Af samme grund haster det med at få løst de grundlæggende strukturproblemer på arbejdsmarkedet. Vi har derfor lagt stor vægt på at få trepartsforhandlingerne i gang. Der skal skabes bred forståelse for en styrkelse af lønmodtager-

nes tilknytning til arbejdsmarkedet og for, at parterne ikke bare kan vælte udgifter over på det offentlige.

Uansvarlighed på lønområdet fører alt andet lige til større arbejdsløshed, fordi omkostningsniveauet stiger, hvilket er ødelæggende for konkurrenceevnen. Det må være arbejdsmarkedets ansvar – og ikke alene det offentlige – at være mere solidarisk over for de arbejdsløse. Der er jo en sammenhæng mellem lønomkostninger og arbejdsløshed. Der er forhold, der kan forstyrre den sammenhæng, men grundlæggende er sammenhængen der, og ansvarlighed vil blive belønnet med lavere arbejdsløshed og lavere dagpengebidrag.

Det er også nødvendigt at se på lovgivning og aftaleforhold, så vi kan medvirke til at imødegå tendensen til længere ledighedsperioder, så vi kan forebygge flaskehalsproblemer og styrke mobiliteten på arbejdsmarkedet.

Vi medvirker også gerne til en ny, forstærket efteruddannelsesindsats. Vi mener, at finansieringen bør ske via effektivisering af de bestående uddannelser, øget brugerbetaling og overenskomstaftalte bidrag.

Større fleksibilitet på arbejdsmarkedet er påkrævet og vil være til gavn for alle, måske især for børnefamilierne. Fra konservativ side ser vi gerne, at arbejdstiden for den enkelte bliver mere individuelt fastsat.

Fleksible arbejdstider nødvendiggør også fleksible daginstitutioner og større selvforvaltning, nogle følgeproblemer, som vi fra konservativ side som sagt gerne vil være med til at få løst.

Vi må have regel- og overenskomstsanering, der giver lov til mange flere individuelle løsninger. Det gælder f.eks. også for de ældre, der skal forlade eller nedtrappe tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Det Konservative Folkeparti ønsker, at flere og flere får egne pensioner. Med flere og flere pensionister og færre og færre yngre erhvervsaktive må det nemlig forudses, at samfundet næppe vil have råd til at opretholde en folkepensionsdækning, der om nogle årtier vil stå mål med den tids pensionisters krav.

Vi går ind for, at der etableres frivillige pensionsordninger gennem aftaler med arbejdsmarkedets parter, og lægger vægt på, at ordningerne gennemføres decentralt af arbejdsmarkedets parter, så fleksibiliteten i pensionsaftalerne opretholdes.